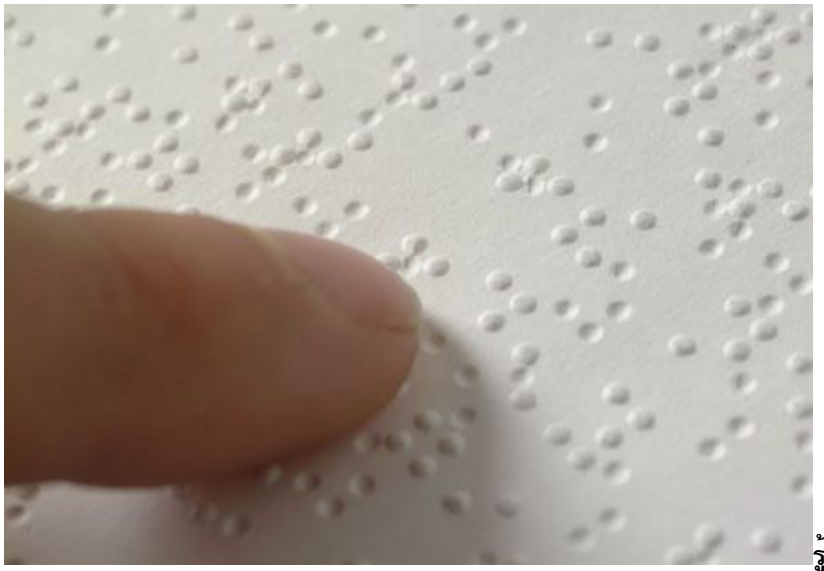


อยากให้รู้จังเลย.... โชคดีแค่ไหนแล้วที่มีตาอ่านหนังสือ

นำเสนอเมื่อ : 28 ก.ค. 2552

รู้ใช่ไหมว่า คนตาบอดเขาอ่านหนังสือได้อย่างไร..?

เขาอ่านโดยใช้นิ้วสัมผัส (ในความหนุนของ) อักษรเบล



รู้ใช่ไหมว่า คนตาบอดเขาอ่านหนังสือได้อย่างไร..?

ถูกแล้ว...เขาอ่านโดยใช้นิ้วสัมผัส (ในความหนุนของ) อักษรเบล

กว่าจะได้แต่ละอักษร ประกอบมาเป็นคำ เป็นประโยค ไม่บอกก็รู้ว่าต้องใช้เวลาานเพียงใด แต่เพียงเพื่อจะได้รู้ว่าโลกภายนอก(ที่สายตาของเขาไม่ อาจมองเห็น) เป็นอย่างไร จะลำบากเพียงใดก็มีอยู่

..ทีละตัว..ทีละคำ..ทีละประโยค.. ..ทีละตัว..ทีละคำ..ทีละประโยค..๑๑๑๑ อยากรู้.. ๑ ๑

คิดถึงเขา... คิดถึงเรา... เราดีกว่าเขามากมายเลยนะ แล้วทำไมเราไม่ขยันอ่านหนังสือล่ะ

หรือจะรอให้ตาบอดซะก่อน อยากรู้จังว่าเราโชคดีมากเพียงใด

ก๊... ได้ยินว่า ที่ญี่ปุ่นมีชายตาบอดคนหนึ่ง โชคร้ายจัง ที่อ่านหนังสือได้ไม่สะดวกเหมือนเพื่อน ๑

ที่ตาบอดทั้งหลาย เพราะความที่ในอดีตเคยเป็นโรคเรื้อนอย่างรุนแรง ทำให้ปัจจุบัน
ปลายประสาททั้งนิ้วมือและเท้าของเขาไร้ความรู้สึก มิสามารถสัมผัสถึงความนุ่มของอักษรเบลล์ได้...

งล่ะชีว่าเขอ่านหนังสือได้อย่างไร

..ทีละตัว..ทีละคำ..ทีละประโยค.. ..ทีละตัว..ทีละคำ..ทีละประโยค..๑๑๑๑ อยากู้.. ๑ ๑

ด้วยฉันทะ สนใจใคร่รู้โลกอย่างแรงกล้า..โดยไม่ย่อท้อ..

เขาใช้ "ลิ้น"

ทีละเล็กทีละน้อย ..ทีละตัว..ทีละคำ..ทีละประโยค

กว่าจะจบบรรทัด กว่าจะจบหน้า

ค่อย ๆ ลากลิ้น ค่อย ๆ เลี้ยว อยากู้ ๑ ๑ ...

หากวันใดใช้ลิ้นลาก อ่านหนังสือเกินกว่า 2 ชั่วโมง ลิ้นจะถลอก

หากฝืนสังขารไม่หยุดอ่านเลือดก็จะไหลออกมา จำเป็นต้องหยุดอ่าน
จนกระทั่งปัจจุบันเขาไม่เคยหยุดอ่านหนังสือแม้แต่วันเดียว ถึงจะอ่านได้เพียงวันละ 2 ชั่วโมง
แม้วันละเล็กละน้อยก็ตาม

นั่นคือเขา...คนที่ดียิ่งกว่าเรามากมายในศักยภาพในการอ่าน แต่ความใคร่รู้ของเขากลับชนะเราขาดลอย

เห็นหรือยังว่า เราโชคดีเพียงใดแล้วที่ไม่ตาบอด
ทำไมเรายังกล้าที่จะบ่นว่าซีเกียจอ่านหนังสือละอ่านทีละเล็ก ทีละน้อย ขอให้อ่านทุกวันให้เป็นนิสัย
ไม่อย่างนั้นอายคนตาบอดเขาจะคะ

ขอบคุณบทความจาก [ทำดีต่อทเน็ต\(จันเจา\)](#)